

Kommission. Nu, saa udnævnte Ministeren en Kommission, men hvordan var denne Kommission? Ja, den var, saaledes som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) gjorde opmærksom paa, ikke et Udtryk for dette Thing. Den ærede Minister faar ifinde at udnævne en saadan Kommission, men udnævner naturligtvis saa Medlemmer til denne, som væsentlig, eller for en stor Del i alt Fald, dele hans Betragtninger, og hvis Betænkning han altsaa kan gjøre Regning paa i det Væsentlige vil falde i Favør af den Maade, han helst ønsker Sagen ordnet paa. En saadan Kommissions Betænkning kan jeg ikke tillægge nogen Betydning for mig, naar jeg skal indtage en Stilling ligeoverfor Lovforslaget. Den Stilling, som jeg vil indtage, maa blive i Konsekvens med min tidligere Stilling, og da siger jeg, at, naar den ærede Minister paa Grundlag af en saadan Kommissions Arbejde, skjøndt han ligesaa godt som vi kender den Stilling, som Thinget har indtaget overfor Spørgsmaalet i en længere Aarrække, dog forelægger et Lovforslag, som er afgjort imod den Stilling, som Flertallet i dette Thing har indtaget, forekommer det mig at være ligesom en Fornærmelse mod Thinget. Ganste vist er der nu ikke som dengang, vi tidligere arbejdede paa denne Sag og indtog vor Stilling, et kompakt Flertal tilstede. men jeg skulde tage meget fejl, dersom ret Mange, ja, jeg tør vel sige et eneste Medlem var afvejet fra de Principer og det Syn, man har havt paa dette Spørgsmaal. Jeg ser slet ikke Noget, som skulde berettigede den høitærede Minister til overfor det Standpunkt, som dette Thing i en saa lang Aarrække, nemlig siden 1872, da vi bleve Flertal, har indtaget til det Spørgsmaal, at tro, at dette Forslag skulde kunne gennemføres her. Men er han ikke berettiget til at tro dette, saa ser jeg ikke rettere, end at det er — ja, jeg vil nødig sige en Fornærmelse mod Thinget, men forudsætter man om mig, at jeg har forandret mit Standpunkt, er det en Fornærmelse mod mig. — En anden Betragtning — og det er for mig den allervæsentligste — gjør sig ogsaa gjældende overfor dette Lovforslag. Det er den, at, naar en Minister kommer med et saadant Forslag her i Thinget, som fordrer saa store Bevillinger som 2 Millioner, saa maa han ikke være gaaet først til Landsthinget for at forlange disse 2 Millioner. Grundlovens § 48 bestemmer, at Overflag over Statens Indtægter og Udgifter skulle forelægges først i Folkethinget. Det er en Selvejlsøge, at ved det almindelige Overflag, Finanslovsforslaget, kan ikke enhver Ting være naaet at komme med. Der kan tilstøde forskjellige Omstændigheder og Forhindringer, der kan indtræde senere Spørgsmaal. Altsaa enhver Ting kan ikke komme med. Men naar det hedder saaledes, at Finanslovsforslaget skal indeholde et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter, maa derved være sagt, at Bevillings-

spørgsmaalet først bør forelægges Folkethinget til Forhandling og Afgjørelse. Det er man bestandig gaaet ud fra som det konstitutionelt Rigtige. Jeg minde, at en æret Indenrigsminister i Foraaret 1873 forelagde en Bevillingslov først her i Folkethinget. Dengang Forslaget kom til Landsthinget, blev der i dette gjort ham Bebrejdelser, fordi han ikke havde forelagt Lovforslaget først i Landsthinget, da der var et lignende Forslag under Forhandling der, nemlig et Forslag til en Digelov. Ministeren gjorde imidlertid gjældende, at Grunden til, at han havde fundet det rigtigt og anset det for nødvendigt at forelægge Forslaget først i Folkethinget, var den, at det var Forslag til en Bevillingslov, der androg en Bevilling paa 155,000 Rdlr. Det var daverende Indenrigsminister Fønnesbech. Han var ganste vist kun lidet demokratisk, og det skal ikke siges om ham, at han sympatijerede med det, man kalder Venstre; men han var dog saa konstitutionel, at han vilde have, at alle Bevillingsspørgsmaal, som have virkelig Betydning, skulde forelægges først for Folkethinget som en Konsekvens af vor Forfatning. Nu synes det, at man er kommen langt bort fra dette Synspunkt. Nu, da man forelægger os et Lovforslag, der andrager 2 Millioner, forelægger man det først i Landsthinget, og efter at det er gaaet gennem dette Thing, kommer det til Folkethinget. Dette er urigtigt efter hele den konstitutionelle Betragtning, der har gjort sig gjældende i vort politiske Liv, og jeg kan ikke se rettere, end at Indbringelsen af et saadant Forslag i Landsthinget indeholder en Krænkelse af Folkethingets konstitutionelle Rettigheder. Det er mit Synspunkt i denne Sag, og det gjør, at min Stilling i denne Sag maa blive, at jeg maa bevare den ærede Ministers Forslag med at stemme Nei ved Overgangen til 2den Behandling. Jeg vil udtale dette høit og tydeligt, da ærede Medlemmer, som have vist deres Modstand mod Loven og talt imod den, ikke have præciseret deres Standpunkt med Hensyn til Afstemningen. Jeg kan ikke stemme for dette Lovforslags Overgang til 2den Behandling.

Stürup: Jeg skal blot tillade mig at sige et Par Ord. Forslagets Mening er jo ganste tydelig; det er den, at man vil sørge for at skaffe Universitetet en selvstændig Stilling. For mig ligger den Lante ganste nær og ganste naturlig; en selvstændig Stilling er Noget, som enhver Mand søger, og Noget, som ethvert Samfund, selv de mindre, ethvert Selskab arbejder paa at opnaa. Hvorfor skulde da ikke et Selskab som det gamle danske Universitet ogsaa søge at faae en saadan Stilling? Der er sagt, at det var en daarlig finansiel Operation paa den Maade at lægge Penge hen, for at have dem til Universitetet. Det kan nu gjerne være, naar man tager det